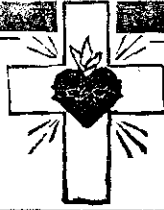

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Pretul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

„Aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră“

I. Tes. 4, 3.

Sfințirea vieții noastre nu e vre-o invențiune, nici vre-o pretenție omenească, ci este însăși voia declarată a lui Dumnezeu, prin urmare nu putem dubita că oare așa ceva e cu putință.

Evident, că sf. Apostol Pavel, nu înțelege acea sfințenie extraordinară a vieții ce pretinde, Dumnezeu dela cei aleși, ci numai sfințenia, la care pot să ajungă toți aceia, cari împreună lucrând cu ajutorul harului dumnezeiesc, cu voință hotărâtă, fac tot ce le e posibil în atingerea acestui scop.

Sora Sfântului Toma de Aquino, a întrebat odată pe fratele său, cum adevărat ar putea ea deveni sfântă? Sfântul i-a răspuns: **trebuie să voiești!** Acest răspuns e absolut corect. Dumnezeu vrea ca să ne sfințim. Și sf. Apostol Petru ne aduce aminte: că; scris este: „fiți sfinți, pentru că Eu sfânt sunt“. (I. Petru, 1, 16.) Dumnezeu ne revărsă darurile Sale în belșug — firește dacă le cerem, — deci dacă noi contribuim cu voința noastră, rezultatul va fi sigur, anume: sfințenia vieții noastre.

Am judeca însă în mod greșit despre sfințenia vieții, dacă am cugeta, că pentru a o înțelege, ar trebui să ne spargem prea mult capul, că ar fi ceva lucru greu, forțat sau încălțit. Doar în cununa glorioasă a sfinților, e legiune numărul al acelor, cari din

pătura socială cea mai modestă, și cu viața cea mai mizeră, s'au ridicat acolo unde numai prin învățătura câștigată la Universitatea Sfântului Spirit, au putut să ajungă.

Domnul Hristos, chiar stâlpilor sfințeniei vieții, apostolilor săi, le înfățișează ca de model, pe prunc, zicând: „De nu vă veți întoarce și nu veți fi ca și acest prunc, nu veți intra în împărăția cerurilor“.

Când se întorc cei 72 din misiunile lor, și dau samă Domnului, cu referire la aceasta zice: „Mulțumescu-ți ție Părinte ceresc și stăpânul pământului, că ai ascuns acestea de înaintea înțelepților și pricepuților și le-ai arătat pruncilor“.

E evident că Domnul nu înțelege aici, pruncia de după vârsta lor, ci pe oamenii după har, cari sunt simpli, sinceri fără vre un înconjur, zmeriți, aplecați la învățatură, ascultători, pe cari îi conduce simplitatea lor sfântă. Și oare ce a relevat acestora Tatăl? Cele mai sublimе lucruri cerești, pentru că Domnul continuă:

„Toate-mi sunt date dela Tatăl și nimenea nu știe cine este Tatăl, nimenea nu-L cunoaște decât numai Fiul și căruia Fiul le va descoperi“. Iată că aceasta știință sublimă, împreunarea internă cu viața dumnezeiască al adorabilei Sfintei Treimi, micuții, sufletele puerile, o vor do-

bândi aceia cari vor umbla pe cărarea sfințeniei simple a vieții.

Natura necoruptă încă ne dovedește, cumcă sfințenia vieții nu poate să fie ceva greu, încurcat, ce ar consuma toate forțele noastre trupesti și sufletești, din contră e numai o simplitate naturală, urmarea firei ființei noastre, așa precum ne a creat Dumnezeu. Conțin mare adevăr, cuvintele Părintelui Bisericii noastre strămoșești, ale lui Tertulian, când spune: „Sufletul omului, însuși după natura lui, e creștin“. Pentru aceea cea mai simplă definiție a religiei e aceasta: religia este evlavie, legătura, ce este între Dumnezeu — Creatorul și omul — creatura, ca și cea, ce este în familie între părinții și pruncii.

Este oare ceva mai simplu și natural ca și grațitudinea, între membrii familiei? În mod natural îi fericește, dacă pot fi cu toții împreună, iar nu e ceva mai dureros, decât dacă se despărțește careva dintre ei. Și cât e de pătrunzătoare despărțirea dela groapa din cimiter, care durere, numai credința în revederea de dincolo, ne poate alina.

Deci dacă pietatea e ceva atât de simplă și naturală în familie, pentru care motiv oare, ar fi grea, complicată, consumătoarea forțelor trupesti și sufletești perfecționarea, ridicarea ei până la sfințenie, înălțarea ei, în relația noastră cu Dumnezeu? Oare nu ar trebui să fie iubirea noastră evlavioasă față de Dumnezeu

în mod firesc simplă, ușoară și plăcută chiar față de Bunul nostru Părinte ceresc, față de fratele nostru Domnul Hristos și față de mama noastră Maria Vergură? Ca și urmarea și sfințenia vieții noastre?

Acela care nu se cunoaște a fi fiul lui Dumnezeu, cine nu simțește pe Dumnezeu de Tatăl său, cine nu simțește că în sf. Euharistie realmente e de față fratele său, care nu respectă în rozar, proprietatea mamei sale, acela în tot cazul succindându-se, învârtindu-se cu un suflet sbârcit, geme și se chinuște, când se silește spre ajungerea sfințeniei vieții. Oare ce ar zice capul familiei, pruncului, pe care l-ar vedea că avea datorință naturală și atât de dulce, de așa iubi pe tatăl său, o îndeplinește numai după o lungă și prealabilă cumpănire, după multe studieri și sfătuiri și după o grea hotărâre! Mulți fac astfel, față de Părintele ceresc, când își dau silința la atingerea sfințeniei vieții.

Învățătura sf. Apostol Pavel, când zice: „aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră“ nu conține numai un simplu sfat, ci e o datorință chiar. Iar ceea ce este datorința tuturor, nu poate fi ceva lucru greu, încălțit, dar este simplu și natural, ca la fel să-l poată înțelege și să se deprindă cu îndeplinirea lui atât cel neștiutor de carte, precum și învățatul, săracul și bogatul, împăratul și servitorul, sănătosul ca și bolnavul, călugărul și laicul.

E atât de limpede și invederat că sfințenia vieții e ceva simplu, la fel e atât de drept și aceea, că modul realizării practice al sfințeniei în acțiunile noastre, în viața zilnică transportată în fapte și gândire asemenea este simplă și posibilă.

Plato (348 a. Hr.) zicea deja cu patru veacuri înainte de învățătura creștină, că chemarea omului este imitațiunea dumnezeirii. Însă față de teoria lui nimerită, s'a simțit neputincios în realizarea acestui ideal și împreună cu epoca sa șovăind a chemat pe Dumnezeu în lume, să dea tipul sfințeniei adevărate și săi învețe, cum trebuie să se poarte omul față de Dumnezeu și față de semenii săi.

Cu cât suntem noi mai fericiți, cari trăim într-o vreme când deja s'a îndeplinit dorința omenirii și Dumnezeu a coborât între noi și ne-a arătat în trup omenesc prin viața omenescă, ce este perfecțiunea, ce este sfințenia vieții. Iar de atunci omenirea, — atât cei mari, ca și cei mici, — umblă, ca și într-o școală formatoare, în care avem de model, în fața noastră pe Dumnezeu întrupat, și arătând El spre sine, ne spuse: „Vino și mă urmează!”

Vino și mă urmează! Să fii la fel cum sunt Eu, să trăiești în extern și intern, precum am trăit Eu și desigur vei deveni sfânt. Lunga cale teoretică a sfințeniei vieții, o prescurtează practica imitațiunii lui Hristos. Vino și mă urmează! În Isus Hristos, în urmarea Dumnezeului—Om, se va realiza întreaga sfințenie vieții. Acela care își va lua de deviză: „Vreau să fiu asemenea Lui,” acesta a și pășit pe calea sigură al adevăratei sfințeniei de viață.

Să nici nu prea analizăm șema (forma) sfințeniei vieții, esența virtuților, ci cu credință fermă să-L privim pe Isus și să-L imităm.

În viața noastră întreagă, între toate împrejură-

Originea autocefaliilor

de Grigore Dancuș teolog absolvent.

De când lumea n'a existat o societate în care solidaritatea în idei și fapte să nu fie contaminată de spiritul egoismului și duhul orgoliului. Chiar și comunitatea creștină, dintru început a fost infectată cu aceste seruri, producătoare de schisme, erezii și tot felul de certuri interne.

Profeția D.N.I.H. că „...vrăjmașul va semăna neghină în țarina stăpânului casei și din mijlocul poporului se vor scula profeți mincinoși” (Marc. 13, 22; ut. 13, 25) s'a împlinit și verificat în tot timpul, dela începutul istoriei creștinismului și până în ziua a de azi. Verificarea acestei profeții, însă privind-o din punctul de vedere al raționalității creștinismului, vedem că a adus un bine foarte mare bisericii creștine. Vorba românului: „ferul în foc se căleşte”. Dacă n'ar fi existat întreg cortegiul de erezii, schisme și certuri interne, cari toate i-și au mezul în chestiuni de dogmă, morală și canoane disciplinare, atunci n'am fi avut pe marii dogmaticieni, celebrii moralisti și canoniști, ci întreaga comunitate creștină ar fi dănuit într'un „dolce farniente” permanent, într'o hibernare dăunătoare omenirii în general și în special dăunătoare creștinismului.

Spun acest lucru gândindu-mă că unul din caracterele principale ale creștinismului este: activitatea în toate direcțiile. Și bazat pe acest principiu scuz nenumăratele poticniri ale bisericii, deoarece este fapt constatat că numai acolo nu sunt erori unde nu-i activitate. Activității intense, am putea spune, îi este inerentă și eroarea, uneori. Acest fapt îl dovedește istoria marilor savanți, filozofi etc.

Acest fapt, însă nu ne poate determina și nu înseamnă că e bine și consult să dănuim în erorile în cari am fost induși de înaintașii noștri, cari înaintași de cele mai multe ori au comis acele greșeli din neă-

știle, în toate acțiunile noastre. Îl putem avea, de model. Să privim la El, cum era, ce făcea, ce a învățat, cum a grăit, cum a judecat, etc. etc.

Iar apoi privindu-ne pe noi înșine, să ne transformăm asemenea Lui. Ca și sculptorul care lucrează după model, atât de simplu, ușor și plăcut este felul nizuinței spre sfințirea vieții. Și e și cea mai sigură. Pentru că: Isus Hris-

gare de seamă și numai arareori din simplă răutate. Din contră, trebuie să activăm, să muncim și mai mult pentru a răzbi din erorile aceste, cari până la urmă ne vor duce la prăpastia generală. Este și o stupiditate să perseverezi într'o eroare oarecare, numai de dragul strămoșilor, dela cari ai moștenit acea eroare. „Errare humanum est, sed in errore perseverare diabolicum”.

Dar să trecem dela aceste considerațiuni de ordin general și să intrăm în subiectul pe care mi-l-am ales să-l tratez.

Originea autocefaliilor (patriarhatelor naționale) din ziua de azi, s'a putut întrezări ușor din cele de mai sus spuse. Din cele ce urmează, însă se va vedea originea lor pe baza datelor istorice, concrete.

Înainte de anul 867, istoria bisericii universale nu pomeneste de nici-o autocefalie în sensul celor de azi. Înainte de acest an, toate patriarhatele și exarhatele (Alexandria, Antiochia, Ierusalim, Constantinopol, Heraclea, Efes, Cesarea) erau sub iurisdicția supremă a Pontifului Roman.

Toate aceste patriarhate și exarhate i-și aveau puterea lor foarte mare, însă totuși limitată, atât ca intensiune cât și extensiune, de către Pontifului Roman. Dar nu numai că înainte de anul 867 n'au existat patriarhii în sensul autocefaliilor de azi, dar de patriarhia Constantinopolului, care este cea mai importantă azi, nici nu se pomeneste în istorie până la anul 325. Acest fapt îl afirmă istoricul grec Teofan. Asemenea și Cronica Alexandrină, care înșiră ca primul episcop al Tarigradului pe Mitrofan. Iar Gelaziu Cizicenu și German I spun că acest Mitrofan și-a trimis ca reprezentant al său la Sinodul din Niceea (325) pe diaconul Alexandru. Deci primădată se amintește în istorie despre episcopia Constantino-

tos e Dumnezeu—Om. Deci acela care seamănă în fapte, cu sfințenia omenimei Sale, acela e sfânt. Iar fiind El deodată și Dumnezeu, dacă L'am urmat în sfințenia Lui omenească, ajung prin El și la ultimul meu scop, deci merg pe calea cea mai bună. Și aceasta este plinătatea absolută, cea mai sublimă și totodată cea mai simplă sfințenie de viață.

Traducere

politiană, pe timpul sinodului ecumenic din Niceea (325).

Cum se face atunci că unii, ca Dosoteu, susțin că biserica Constantinopolitană a fost înființată de sf. apostol Andrei, fratele lui Petru? La această părere nu se poate răspunde altfel, decât că este foarte temerar a te solidariza cu ea. Căci dacă Dosoteu are dreptate, atunci cum se poate ca Teofan să pună de primul episcop al Constantinopolului pe Mitrofan, care a trăit pe la 325, de mult mai târziu, aproape trei veacuri.

Asemenea cum de nu pomeneste și Cronica Alexandrină de alți episcopi înaintea lui Mitrofan.

Asemenea nu pomeneste de alți episcopi, la Constantinopol, înaintea lui Mitrofan, nici marele istoric răsăritean Eusebie, Sf. Gr. Nazianzenul, episcop al Constantinopolului, Cedreu, Simeon Logotetul, Carolus a S. Paulo ect.

Deci episcopatul constantinopolitan este înființat, cel mai repede, pe la sfârșitul secolului III la începutul secolului IV.

(Va urma)

În Bavaria nu mai sunt școli catolice. „Bavarische Regierungsanzeiger” din 27 Oct. 1938 publică următorul comunicat al ministerului învățământului și cultelor datat din 24 Oct. 1938. Nr. IV. 62401, cu privire la învățământul public: „În Bavaria toate școlile au devenit școli de stat”. Așa s'a terminat lupta școlară începută de neo-păgânismul german. 5 milioane și jumătate de catolici nu mai au nici o școală. Din 5223 de școli, câte erau în Bavaria și a căror funcționare a fost admisă de concordat, nici una nu mai există. Copiii, cari au cercetat până acuma școlile catolice, în număr de 780.000, acuma sunt siliți să cerceteze școlile național socialiste; învățământul în aceste este îndreptat de principiile lui Rosenberg, care sunt menite de a înstrăina pe credincioși dela Biserică.

În anul 1933 au fost în Bavaria 7449 de școli, din care 5223 au fost catolice. La aceste au funcționat peste 15.000 de învățători și învățătoare și mai bine de 1000 de călugărițe.

Cea mai mare gazetă din lume nu e vre-o gazetă emerică cum s'ar socoti, ci gazeta engleză: „Daily Mail” care se vinde zilnic în 1.800.000 de exemplare. În America e imposibilă un asemenea tiraj, de vreme ce acolo distanțele sunt atât de mari, încât caracterul de provincie al ziarelor e mult mai pronunțat. Acolo știrile locale ocupă coloanele principale ale ziarelor.

Din viețile sfinților.

Sfinții Timotei și Maura, martiri

Pe timpul împăratului Dioclețian trăia în Egipt la Perapium un creștin tânăr cu numele Timotei. El era modest, umilit și zelos în slujba lui Isus. Pentru vrednicia lui i s'a dat în biserică oficiul de lector. În această calitate cetea în timpul slujbei dumnezeiești din sf. Scriptură, faptele apostolilor, ale martirilor și epistolele episcopului.

Timotei era de 3 săptămâni căsătorit cu tânăra creștină Maura, când sosi dela împăratul porunca aspră ca toți creștinii din toate părțile împărăției să fie omorâți între chinuri mari dacă n'ar jertfi idolilor. În Egipt locșitorul împăratului era judecătorul Arianus. Primul creștin care ajunse pe mâna lui pentru a părăsi pe Hristos ori a muri în chinuri a fost Timotei. El a zis că de Hristos nu se va lepăda niciodată. Judecătorul ceru ca Timotei să-i predea toate cărțile sfinte. Acesta răspunse bărbătește și calm: „Cărțile creștine sunt copiii mei iubiți, aș fi un monstru îngrozitor dacă mi-aș da proprii copii pe mâna călăilor”. Judecătorul mâniat pentru acest răspuns a poruncit ca vorbitorului să-i se bage în urechi fier înroșit în foc. La auzul acestora Timotei a început a lauda pe Dumnezeu cu voce înaltă și puternică pentru acest dar. Arianus, care nu putea auzi această laudă a lui Dumnezeu a poruncit ca Timotei să fie legat la stâlp și să-i se pună scăluș să nu mai poată vorbi. Când judecătorul se gândea la alt mijloc de tortură i s'a spus, că Timotei nu de mult este căsătorit cu o tânără frumoasă de 17 ani pe care o iubește mult. Judecătorul porunci numai decât să vină Maura, apoi îi promise multe bunătăți dacă va îndupleca pe bărbatul său, să jertfească divinului împărat; sau vor sfârși amândoi viața în chinuri mari. La auzul acestora femeia tremura de frică. Timotei este deslegat și adus să vorbească cu Maura. Li se dădu posibilitate să vorbească singuri. Maura cu toate puterile și cu lacrimi a încercat să-l înduplece pe Timotei să-și cruce viața. Timotei adânc mișcat de slăbiciunea femeii sale suspină: „O Mauro, ești tu creștină ori păgână? Poate să vorbească în felul acesta aceea care prin Isus Hristos este răscumpărată și crescută în darul vieții creștinești? Tu ar trebui să mă încurajezi în loc de a mă îndemna să părăsesc credința

IMPREUNA CU BISERICA

„Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți. Și și-a trimis sluga la ceasul cinei să zică celor chemați: „Veniți, căci iată gata sunt toate!” Și au început toți a se ruga de iertare într'un chip. Cel dintâiu a zis: „Am cumpărat moșie, și-mi caută să merg să o văz: rogu-te să mă ierți!” Altul a zis: „Am cumpărat cinci perechi de boi, și merg să-i încerc: rogu-te să mă ierți!” Și altul a zis: „M'am însurat și pentru aceea nu pot veni”. Și întorcându-se sluga aceea, a spus domnului său acestea. Atunci mâniindu-se stăpânul casei a zis slugii: „Leși curând la căile și la ulițele orașului, și adu aici săracii și ciungii și orbi și schiopii!” Și a zis sluga: „Doamne, făcut-am cum ai poruncit

și mai este loc.” Și a zis domnul către slugă: „Leși la drumuri și la îngrădiri și silește-i să intre, ca să mi-se umple casa. Căci vă zic: Nici unul din bărbaii cei chemați nu va gusta cina mea”.

Om, care a făcut cina este Dumnezeu, care cheamă omenirea la masa sa, la fericirea veșnică. În rândul întâi a chemat poporul cel ales, pe evrei și numai după aceea au refuzat invitarea a chemat pe toți prin unul născut Fiul său.

Observați bunătatea lui Dumnezeu și marea lui dragoste arătată față de noi. Cu răbdare

catolică. Cum aș putea să dau viața veșnică fericită a cerului pentru o viață scurtă pe acest pământ? Cum aș putea să mă feresc de acestea chinuri scurte pentru a luneca în flăcările veșnice ale iadului? La acestea cuvinte Maura s'a cutremurat și căzând în genunchi a cerut iertare dela soțul ei și sfat. Timotei o îndemna cu iubire: „Du-te la judecător și-i spune că în loc să mă îndupleci să-mi părăsesc credința catolică, însăși ești gata să suferi pentru ea orice chinuri”. Maura încă n'avea mai mare iubire față de Isus decât față de bărbat, se scuză că este tânără și slabă și nu cutează să pășească înaintea tiranului, cu atât mai puțin ar putea suporta chinurile. Timotei o mângăie: „Dragă, încrede-te în puterea darului dumnezeesc. Gândește-te la nobilele și delicatele tinere Agnes și Cecilia a căror istorie ai celiț-o cu atâtă plăcere. Au fost ele mai tari și mai bătrâne decât tine? Și totuș cu bucurie și-au vărsat sângele pentru Hristos. Te-ai teme să faci la fel? Crezi că Isus nu ți-ar ajuta în această luptă? Cununa este gata, numai curaj, peste scurtă vreme vom fi uniți cu Isus pe vecie!” Și vorbind așa el inge-

nunche la rugă. În timpul acestei rugăciuni Maura simțea cum se umple de curaj și iubire față de Isus. Merse deci repede la judecător și-i zise plină de curaj că este creștină și pentru credința catolică este gata să-și dea viața. Această schimbare a Maurei, care înainte tremura de frică și plângea, umplu pe judecător de mânie și porunci ca tot părul capului să-i fie smuls, să-i se taie degetele, să fie sbiciuită și aruncată în apă clocotită. Dumnezeu i-a păstrat viața în mod minunat. Apoi a fost aruncată în catran care ardea dar nu i sa nântplat nimic rău. Tiranul auzind că uneltele acestea nimic n'ajută, a poruncit ca Maura și Timotei să fie răstigniți, iar crucile lor să fie față în față așezate aproape una de alta, ca spre mai mare chin să se privească atârând pe cruce. De pe cruce se rugau împreună laudând pe Dumnezeu până ingerul morții i-a scăpat de dureri unindu-i pe vecie cu Isus în cer în anul 305 după Hristos.

Traducere liberă din I. germană de Ierom. Iosif Miclea O.S.B.M.

nemărginită insistă mereu pe lângă noi și de nenumărate ori ne cheamă; ne ademeneste, ne silește oarecumva, ca să răspundem la chemarea Lui.

1. Dumnezeu în rândul întâi a chemat pe Evrei. Știm din sf. Scriptură, că Dumnezeu pe poporul evreiesc l-a ales de poporul său favorit, cu scopul, ca prin acest popor să se susțină ideea de un singur Dumnezeu. Cu dragostea lui l-a copleșit. În viața acestui popor o mână nevăzută a orânduit toate spre bine. Aceasta mână puternică îl scoate din Egipt și despice apele Mării Roșii în două, îl nutrește cu mană din cer căzută în pustie, doboară dușmanii. În schimbul acestei distincții și al acestui ajutor special nu cere altceva, decât să respecte și să țină legătura făcută.

Dar evreii pentru atâtă bine, ce au primit dela Dumnezeu ce au dat? Au refuzat invitația lui Dumnezeu, legătura ce s'a făcut între ei și Dumnezeu au călcat-o cu picioare și s'au întors dela El. „furați, sunteți desfrânați, mărturișiți strâmb, lui Vaal jertfiți, după dumnezei străini umblați”. (Ier) Deși evreii au călcat legătura și nu au răspuns la chemarea lui Dumnezeu, nuse lapadă de ei, pentru că El este preamioslov. Li cheamă din nou: „întoarceți-vă la mine și Eu vă voi primi”, numai recunoașteți răutatea voastră, că ești păcătuț impotriva Domnului și Dumnezeului vostru. Și totuș glasul Domnului nu a fost ascultat.

Ni s'ar părea atât de natural, ca Dumnezeu în mânia sa dreaptă să șterge de pe pământ acest popor rebel și să își aleagă alt popor. Dar nu, răbdarea Lui nu are margini. Numai îi pedepsește, lasă ca să-i ajungă diferite calamități, da de se vor întoarce la El. Și de multe ori își ajunge scopul. Dar poporul ingrât din nou și din nou se întoarce dela El, până când apoi îndurarea Lui s'a frânt. El ar fi fost gata la iertare, dar Evreii s'au făcut tot mai îndărătnici și în orbirea lor cu hotărâre au refuzat chemarea lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu și-a făcut judecata.

Ne amintim de omul Evangheliei, care pe cei chemați i-a eschis definitiv dela masa sa. Omul numai o singură dată a invitat pe cei chemați, până când Dumnezeu de nenumărate ori a reprimat pe poporul său ales, care atât de des l-a părăsit și numai răutății lui se poate mulțumi, că l-a ajuns dreapta judecată a Domnului. Și acest popor, care de atâtă ori a călcat cuvântul Domnului, care

atât de des a abuzat de bună-tatea Lui, mâna căruia a fost mângâjată de sângele profetilor, care a ucis pe Dumnezeu, nu a meritat alta soartă.

2. După ce cei aleși nu au primit chemarea lui Dumnezeu, El ne cheamă și pe noi, pentru că ne iubește. Mărturia dragostei Lui este, că pe noi ne invită la cina sa nu prin profetii săi, ci prin unul născut Fiul său, Isus Hristos. El însuși, Dumnezeu vine, ca să mântuiască sufletele, cari s'au întors dela El. Acesta e semnul milei nemărginite împreună cu iubirea-i tot atât de mare, cum zice sf. Ioan: „Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe unul născut Fiul său L-a dat, ca toți, cari cred în El să nu piară, ci să aibă viața cea de veci”. El trimite pe Fiul său nu „ca să judece lumea, ci ca lumea să se mântuiască prin El”. Nu un popor sau o parte a lumii, ci lumea întreagă să se mântuiască. „Mergeți în toată lumea, vestiți Evanghelia la toată zidirea” iată programul de muncă dat de Isus învățăcelilor. Nime nu este eschis, numai cine nu crede, „cel ce va crede, mântui-se-va”, fie el cum va fi, bogat sau sărac, savant sau neînvățat, nevinovat sau păcătos. Nici păcătoșii nu sunt excluși, numai să vrea, și ei se pot mântui, pot lua parte la cina, pe care cereșul Tată ni o dă. Mai mult! Isus zice: „a venit Fiul Omului să caute pe cel ce era pierdut”, „căci am venit să chem nu pe cei drepti, ci pe cei păcătoși la pocăință”.

O apropiere mai mare nici că se poate. O invitație mai de încredere o creatură nu poate primi. Ca Dumnezeu să se coboare la cel păcătos părăsindu-și tronul dumnezeiesc; ca să trăiască între oameni, să obosască muncind: acesta este semnul iubirii celei mai perfecte. Toate aceste Dumnezeu le face pentru sufletul nostru; pentru aceea ne cheamă. Ne roagă, ca să-i primim invitarea.

3. Locul celor întâi chemați, noi trebuie ca să-l ocupăm, împlinind voia Tatălui cereș, iubindu-L și ținând poruncile Lui. Nu trebuie ca să abuzăm de bună-tatea și mila Lui ca și evreii. Noi ne-am împărtășit de mai multe daruri ca și ei, deci și răspunderea noastră este mai mare. Dacă părăsim căile Lui, atunci și pe noi ne va lepăda și nouă ne vor urma cuvintele evanghelice: „nici unul din bărbații cei chemați nu va gusta cina mea”.

Citiți și răspândiți
„Dumineca”

Neprihănită zămislire

Ce dar, ce comoară minunată a dăruit Dumnezeu Vergurei Maria! A scutit-o de păcat; sufletul, inima, trupul ei nici odată, nici pentru un singur moment n'au fost sub puterea diavolului. Murdăria păcatului strămoșilor nu a atins-o, a apărât-o iubirea excepțională a lui Dumnezeu. În sufletul ei nu este nici o înclinare spre păcat:

numai lui Dumnezeu trăiește, numai lui Dumnezeu slujește. La vârsta de abia 3—4 ani e dusă în biserică, acolo o conduce harul cel Dumnezeiesc, ca să nici nu vadă păcatele oamenilor. Inima ei e curată, fără pată, e locuința vrednică a lui Dumnezeu. Tatăl cel cereș își găsește în ea bucurie nemărginită, cu drag îi dăruiește pe unul născut Fiul său. Cerurile s'au mirat, pământul s'a cutremurat: însuși Dumnezeu s'a pogorât de pe tronul său, bucurându-se și-a luat locul său în cea mai frumoasă Biserică, pe cel mai mărit tron, în sînul curat ca zăpada al Vergurei Maria.

Cea mai sfântă Biserică a lui Dumnezeu! bucură-te să fii binecuvântată Vergure Maria! Întru adevăr mărire Ți-a făcut Ție Dumnezeu și întru adevăr, Te fericesc toate neamurile.

Credința și viața

Dările se pot incasa și Dumineca. Ministerul de finanțe a dispus, că în urma încassării prea lente a impozitelor, ce s'a observat în ultimul timp — impozitele să se poată încasa și Dumineca. Oamenii nu își achită impozitul nu pentru lipsa timpului, ci pentru lipsa banilor. Cum prin munca de Duminecă nime nu s'a îmbogățit, tot așa va fi și cu încassarea impozitelor în Dumineci.

Martiriu înspăimântător. În gazeta „Contrakomintem” organ de propagandă antibolșevică, în numărul din Septembrie a apărut unele întâmplări trăite de un danez în Rusia. Iată ce ne scrie danezul: de două ori am văzut cu ochii mei, cum au fost uciși niște preoți. Primul caz sa întâmplat într-o seară de iarnă. Era frig înfricoșător. Călăii au turnat pe preot apă rece, care a înghețat la moment. Au repetat aceasta operație, până când preotul a murit. Ceea-laltă ucidere s'a întâmplat cu un an mai târziu. Un preot a fost legat de doi cai, pe cari soldații îi biciuiau, până când bietul preot între chinurile cele mai grozave și-a dat sufletul ucis de copitele cailor.

Călugărie parașutiste. În Polonia s'au deschis cursuri de parașută pentru surorile de caritate dela Crucea Roșie. La aceste cursuri s'au anunțat 77 de surori, dar numai 9 au terminat cursurile, restul s'a retras fiindcă familia nu s'a învoit s'au fiindcă starea sanitară nu le-a permis. După învățământul teoretic au urmat săriturile cu parașuta din înăl-

țime de 700 metri, sărituri în grup și altele.

În seara de Crăciun al anului 1808 a apărut în cea mai mare gazetă din Messina un articol scris despre seara Crăciunului, cea mai frumoasă serbătoare a tuturor creștinilor. În acest articol credința în Pruncul Isus a fost batjorocită. Toți cari cred în nașterea lui Isus au fost făcuți de răs. Articolul se termina cu următoarele: „Isuse, arată-ne că mai ești. Dacă poți trimite-ne un cutremur de pământ”.

În ziua de 28 Decembrie numai treizeci ani au trecut de atunci într'un singur ceas un cutremur puternic și înspăimântător a nimicintreg orașul și împrejurimile. Au murit 60.000 de oameni.

Pe ruinele fumegânde se mai puteau citi cuvintele: „Isuse, trimite-ne un cutremur dacă poți”. A putut și a trimis.

Statuia lui Isus în gara din Charbin. Gazeta lunară: „Der Rosenkranz” scrie următoarele: când în răsăritul îndepărtat, în orașul Charbiu rușii au clădit gara, în sala de așteptare au așezat o statuie a lui Hristos. Gara și orașul Charbin azi sunt în statul Mandșucuo. Aceasta statuie a stat în cursul timpurilor în acelaș loc, până când o seamă de oameni au cerut îndepărtarea ei de acolo. Cereșea lor au tălmăcit-o directorului gării Acesta a venit la sala de așteptare, unde a văzut adunați mame cu copii bolnavi în brațe, părinți gârboviți de griji, sărmani expatriați, aceștia toți ingenunchiați în fața sta-

tuei lui Hristos rugându-se. Și a mai văzut, că se sculau toți mângâiați și cu nădejdi înalte. Văzând toate aceste funcționarii păgân a zis: de vreme ce aceasta statuie e spre mângâierea și spre bucuria oamenilor, ea trebuie să rămână la locul unde este.

Un interesant posesor de biserică. Gazeta „Vreme” din Belgrad anunță, că cele 12 capete de lângă mormântul lui Hristos din Ierusalim sunt proprietatea unui jugoslav. Acest jugoslav, după nume Stevo Bajkovics, a fost timp de peste 20 de ani unul dintre oamenii cei mai de încredere ai negușilor din Abesinia. Negușii din Abesinia au obținut de mai multe veacuri, afirmative încă din secolul al XV-lea dreptul de proprietate asupra a 12 capete lângă mormântul lui Hristos. După prăbușirea imperiului abesianian aceste capete au ajuns — încă nu se știe cum — în posesiunea lui Stevo Bajkovics, așa că azi el este singurul posesor al capetelor dela mormântul lui Isus.

„Ad limina apostolorum”. Din cinci în cinci ani auzim cuvintele aceste: „Episcopul a călătorit „ad limina Apostolorum”. Pentru mulți cuvintele aceste sunt preaputîn înțelese. Cuvântul „limina” vine dela cuvântul latinesc: „limen” ce însemnează: prag, în înțeles mai îndepărtat casă, locuință, locul de odihnă al Apostolilor Petru și Pavel, deci Roma. Așa se exprimă obligația episcopilor de pe întreg pământul de a călători din cinci în cinci ani la Roma, de a raporta Preafericitului Părinte despre situația din dieceza lor. Episcopii din România chiar în acest an au terminat pentru de a călători „ad limina”. Pe cum suntem informați, Excelența Sa Episcopul Dr. Alexandru Russu fiind împiedicat, a trimis în locul său pe vicarul său general, Reverendisimul Dr. Gh. Bob, iar Excelența Sa Dr. Iuliu Hossu episcopul de Cluj—Gherla a plecat personal.

Un înalt oaspe la Oradea. În zilele de 28 și 29 Noembrie a.c. Ex. Sa Dionisie Njaradi, episcop gr. cat de Krizevci (Jugoslavia) însoțit de pâr. Inocențiu Timko O.S.B.M. a fost oaspele I. P. S. nostru Episcop. Ex. Sa era în trecere spre Rusia subcarpatică, unde e trimis de S. Scaun în calitate de Vizitator și Administrator Apostolic ca să organizeze și să se intereseze mai deaproape de soarta Rutenilor rămași fără Episcopi, în urma desmembrării Ceho-Slovaciei. Urmăm Înaltului Prelat mult succes în delicata misiune ce-l așteaptă.